

sledky jen proti této nájemnici, ne však proti žalovanému. Rozhodná jest tu jediné smlouva nájemní s nájemnicí uzavřená a žaloba o vyklizení, podaná proti žalovanému, jest již podle přednesu žalobního bezdůvodná, poněvadž žalovanému schází pasivní legitimace k tomuto sporu. Pro tento spor také není rozhodným ustanovení § 6 zákona o ochraně nájemníků, o které v tomto sporu vůbec nejde.

Rozhodnutí nejv. s. v Brně z 2. března 1933 č. j. Rv I 245/33/1. J. K.

Obchodní zástupce (jednatele), kteří nejsou ve službách nějakého živnostníka, nutno považovati za samostatné obchodníky, kteří nesou risiko svého podnikání, tedy za podnikatele (§ 59 c) ž. ř.) a soutěžitele podle § 46 zák. o nekalé soutěži.

První stolice žalobu zamítla. Druhá stolice toto rozhodnutí potvrdila. Nejv. soud rozsudek první a druhé stolice zrušil a věc vrátil první stoličce k novému jednání a rozhodnutí.

Důvody: Soudy nižších stolic zamítly žalobu z toho důvodu, že dovolatel není soutěžitelem podle § 46 zákona o nekalé soutěži, poněvadž jej jako obchodního zástupce nelze považovati za podnikatele. Tomuto názoru by bylo přisvědčiti, kdyby bylo zjištěno, že dovolatel jest obchodním pomocníkem ve službách firmy Ig. H. v Dr. To se však nestalo. Obchodní zástupce (jednatele), kteří nejsou ve službách některého živnostníka, nutno považovati za samostatné obchodníky, již nesou risiko svého podnikání a tudíž za podnikatele (§ 59 c) ž. ř.) a soutěžitele podle § 46 zák. o nekalé soutěži. Tento zákon se vztahuje na veškeré samostatně provozované hospodářské živnosti, nesoucí se ke zdroji příjmů zhodnocováním zboží nebo výkonů. Podléhají mu tedy i obchodní podniky, mezi něž nutno zařaditi i s nimi souvisící živnosti pomocné, na př. činnost dohodců, zprostředkovatelů atd.

Bude proto především zapotřebí zjistiti příslušný skutkový podklad, aby mohlo býti spolehlivě usuzováno, zdali dovolatel jest samostatným obchodníkem čili nic. Dospěje-li procesní soud základem tohoto zjištění k úsudku, že dovolatele třeba považovati za podnikatele a soutěžitele, bude ovšem také zapotřebí, aby se zabýval ostatními tvrzeními a námitkami stran, rozhodnými pro řešení sporu.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 25. února 1933 č. j. Rv II 757/31. Karel Jelínek.